

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr., L. Doedes,
G. D. Jordens, J. F. Ligtenberg, Ch. J. I. M. Welter.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Lid der Redactie geworden:

M. H. DAMME Jr.

Neveltijd.

De Neveltijd is voorbij. 't Schijnt althans zoo. 't Tijdschrift dat de uiting was van die episode in 't studentenleven, lang voor 't ophouden echter reeds niet meer de zuivere uiting, is verdwenen en zou alleen nog geheel verbasterd als positief, socialistisch blad reden en kans van bestaan hebben. „In den Nevel” is in 't begin ten zeerste bemind eenerzijds, ten zeerste gehaat anderzijds, toen nog leuk gevonden en door de anderen gedeeld, eindelijk beiderzijds vrijwel genegeerd. Maar die voorbijgaande liefde en haat kan niet den „Nevel” in haar geheel zooals zij bedoeld is, gegolden hebben. Als alles had zij een positieve en een negatieve strekking. De sterke gevoelens waren bij de grootste meerderheid gericht voor en tegen 't negatieve in dezen: 't afbreken van 't tot toen toe heerschende ultra-studentikoos. Sterke gevoelens bedoelen in 't algemeen 't negatieve 't afbrekende van een beweging. Immers de groote menigte leeft in 't heden, is gelukkig of lijdt door 't heden, en als er nu een komt en zegt: „zooals 't nu is, is 't verkeerd, ik wil iets anders geven”, dan kan hij als dat andere niet al te klaarblijkelijk absurd is rekenen op grooten steun der nu lijdenden, maar even zeker ook al is 't andere bijna volmaakt, op sterke tegenwerking der nu-gelukkigigen. Want de meerderheid ziet niet, wat hij wil (en zuiver zich in 't nietbestaande in te denken is dan ook zeer moeilijk) maar voornamelijk dat hij 't heden wil veranderen. Zoo ook hier. Toen de „Nevel” verscheen, ontstond een heftig spektakel. 't Gebeuk op studenticositeit, intrigeeren, borddeelen, getaptheid, drank, riep een enorme verontwaardiging te voorschijn van stalles en uit loges, terwijl 't schellinkje een bar plezier had en schreeuwde dat 't raak was. De enkelen die zeiden, dat de menschen 't niet begrepen en op 't positieve wilden wijzen, liepen als ze op „toonaangevende” rangen zaten gevaar er uit gesmeten te worden en als ze boven zaten dan hoorden ze: „wat, wij hier niet begrijpen, we weten heelgoed wie bedoeld wordt”, en of ze dan zeiden: „niet wie maar wat bedoeld wordt, is de vraag”, 't gaf niet. Daar echter spektakel voor een tijdje wel leuk is, maar op den duur verveelt, vond men er wat op. De verschillende opvattingen kunnen heel goed naast elkaar bestaan, men vond uit, dat ze allen vrij waren zoover 't niet hinderlijk was en dat er plaats was, plaats genoeg nog in loges en stalles. Wie dan ook nu nog eens weer de oude quaesties van studenticositeit enz. te berde zou brengen, hij zou er op kunnen rekenen, dat behalve een paar naïeveren, die bang zouden zijn voor de harmonie en verdraagzaamheid, de meerderheid lachen zou in alle fasen van dom goedig-welwillend tot guitig-spottend, en zou spreken van anachronismen, don-quichotterie, tot (en dat zou guitig zijn) „zeker geen copie voor 't Weekblad”. Voor de meerderheid zijn die quaesties afgedaan en in der minne geschikt. Daarom is de Neveltijd voor de meesten voorbij. Wie drinken wil die drinkt en

wie socialist wil zijn, wordt 't, wie . . . enz. en daarmee basta.

Of dit heroï-comisch einde echter de bedoeling geweest is van hen, die eens den Nevel opgericht hebben, en die 't doen begrepen? Of dit bereikte dat toch negatief is en nog vrij onzuiver ook eenige voldoening kan geven? Of hiermee ook 't positieve bereikt is? Want, wat toch is 't positieve? Zonder 't nu in weinig woorden geheel juist te kunnen zeggen, geloof ik toch dat 't dit was: de studententijd is niet alleen en zelfs niet in de eerste plaats vakstudietijd, maar tijd van menschwording; immers onze functie in de maatschappij is tweërlei, werkman, 't hem aangewezen deel doende zoo goed mogelijk, maar als lid der maatschappij ook medebestuurder, regelaar, twee functies, niet geheel te scheiden. Voor 't eerste is vakstudie noodig, voor 't tweede kennis der maatschappij, meer dan dat: kennis van 't leven. In den kritieken leeftijd van ons student-zijn, waarin we nog onbevooroordeeld tegenover de dingen staan wordt de grondslag gelegd van wat wij als mensch zullen zijn, wordt onze overtuiging niet in details maar in breede trekken genoemd. Daarom moet de studententijd gelegenheid geven tot zoeken, daarom moet de studententijd een neveltijd voor ons zijn. En in de eerste plaats is er dan noodig vrijheid. Vandaar dat 't negatieve deel was 't verkrijgen van die vrijheid tegenover de medestudenten, vandaar dat mos, coteriegeest enz. gebroken moest worden, omdat die aangaf hoe men doen moest om „er te komen” en die wijze strijdig was met de levenswijze van die ook menschen wilden worden. Want er is geen vrijheid, als men door er gebruik van te maken een deel van zijn geluk als student derft. En zoo is er dan ook iets bereikt. Toch is dit slechts 't voorbereidende, toch is dit slechts iets op den weg om, wat ik maar zal blijven noemen, een Neveltijd te krijgen, d. i. een tijd van een overtuiging zoeken, van menschwording ruimer dan 't zamenzijn op de kroeg leert, al is dit niet te verwaarloozen. Er is iets verkregen, maar niet veel. Zeker we hebben vrijheid van de maatschappij ook. We hebben een bibliotheek en er wordt geen censuur uitgeoefend, we hebben vrije studie en mogen zoolang studeeren als we willen er is geen inquisitie geen Lex Heinze, geen index, geen socialistengesetz, we mogen vereenigen en vergaderen, zelf in 't Studenten-Weekblad schrijven.

We mogen voordrachten volgen van Prof. Bolland en zelfs S. D. P. C.'s oprichten. Hebben we geen vrijheid, al ontbreekt ons nog wel 't een en ander. Zeker, vrijheid, enorm. Maar de maatschappij, die al die fraaiigheden geeft, heeft zelf ook vrijheid. Mocht ons zoeken eens eenigszins zoo zijn uitgevallen, dat we met de bestaande orde van zaken 't niet eens zijn, dan heeft iedereen bij wien we solliciteeren 't recht te zeggen: „U is socialist niet waar, ja ziet u, de werklieden zijn toch al zoo ontevreden . . . enz.” of beter hij zegt heelemaal niets en 't resultaat blijft 't zelfde. Is onze overtuiging niet gevormd, dan ook neemt de maatschappij de vrijheid die verder te vormen tot de bekende meerderheidsopvattingen. In 't gunstigste geval echter wordt alles buiten onze vakstudie als onnoodige ballast gerekend, dat desnoods aardig, zeker niet nuttig is. We hebben vrijheid, maar de maatschappij heeft vrijheid zooveel te eischen dat we blij zijn in onzen studietijd klaar te komen met onze vakstudie. De rooster is overvoerd, niet waar, de concurrentie wordt

grooter, we hebben dus te kiezen, of te zoeken naar een overtuiging of een betere betrekking. En waar door gebruik te maken van een vrijheid, wij in andere rechten verkort worden, daar is van vrijheid in den waren zin geen sprake. Wij hebben vrijheid, maar onze financiën zullen in 't algemeen niet toelaten veel langer dan vier jaar te studeeren. Neen, wij hebben geen vrijheid — we moeten ze veroveren.

De Neveltijd als doorgangsfase voor den enkeling, maar als blijvend kenmerk voor den studententijd moet ons streven zijn, omdat eigenaardig in onze jongelingsjaren valt 't begin van den ruimeren kijk op de dingen. Nu echter is die tijd nog onmogelijk, omdat we geen vrijheid hebben van de gelegenheden die al geboden worden gebruik te maken. Die eisch moge belachelijk klinken, als we die vergelijken bij arbeiders-eischen, eischen waarom gestaakt wordt en die de patroon niet inwilligen kan of wil, die eisch behoort niet minder tot de levensvoorwaarden, die eisch, die werkelijke vrijheid wil o.a. om socialist te zijn of niet, zal juist door de niet-inwilliging, de sterken onder ons tot het socialisme voeren. Want niet de „verteedering des harten”, maar 't in botsing komen van eigen eischen met de maatschappij zal ons maken en heeft velen onder ons al gemaakt tot socialist. 't Is de ware weg misschien niet, 't doet ons ook in 't socialisme alleen met 't negatieve, 't afbreken van 't heden sympathiseeren, maar een zekere weg is 't. En hieruit is misschien ook te verklaren 't zeer positieve doen van velen, zij toch weten, dat als zij nu niet sterk zich maken in hun nog niet rijpe overtuiging, later de maatschappij hun haar orde als de eenig ware en eenig geoorloofde zal voorhouden.

Te midden van 't streven naar vrijheid om in onzen studententijd ons een overtuiging te vormen is 't goed dat er ook gedacht wordt om de gelegenheid er toe te vergrooten. Verblijvend is dan ook de instemming waarmee 't request in zake philosophiccolleges onder de studeerenden begroet is. Na wat Meijll over deze quaestie gezegd heeft is 't onnoodig iets toe te voegen, alleen wil ik constateeren dat al sprak 't request van „een algemeen wijsgeerigen grondslag voor onze studies” de bedoeling bij de meesten ruimer was en 't niet voor onze studies, maar voor onze menschwording werd gevraagd. Kenschetsend is zeker dat waar 't request verzoekt „om de theoretische kennis op te doen op een algemeen wetenschappelijken of wijsgeerigen grondslag” en daarmee natuurlijk minder 't nut voor onze vakstudie dan wel voor onze menschwording op 't oog heeft en juist ons wapenen wil tegen de uit de vakstudie voortvloeiende eenzijdigheid in onze menselijke opvattingen, dat daar juist de voornaamste argumenten zijn, dat filosofische kennis geen nut heeft voor onze vakstudie. Zeer juist — de bruggen worden geen haar beter er door, 't baantje van den a. s. ingenieur ook niet, en dus 't geld ook niet meer. Met filosofie kunnen geen waren voortgebracht worden. De minister en andere tegenstanders denken zeker als in de bekende fabel: „Eet jij met jou alwijzen kop, je filosofische eieren op.” Ze mogen dan weten dat wij van onze studie meer eischen dan dat ze eieren alleen ons verschaft. Argumenten dat 't geen nut heeft voor onze vakstudie wijzen er op, dat de P. S. alleen voor vakstudie is ingericht.

En wat blijkt hier nu uit? Dat bij de tegenwoordige orde van zaken aan onzen eisch om een neveltijd te hebben niet voldaan kan worden. Wat geen geld opbrengt is niet nuttig, onze neveltijd zou zeker geen waren voortbrengen, is dus zeer onnuttig en wat niet nuttig is, daarvoor is geen plaats in deze maatschappij. Conclusies liggen voor de hand.

't Kan heel goed zijn, dat juist om onzen studententijd te krijgen als een tijd van zoeken er een tijd van zeer positief doen vooraf moet gaan. Ons bewust doen schijnbaar paradoxaal kan wel tot doel hebben vrijheid om naar bewustwording te streven.

V. D. B.

Aan J. W. A.

Alvorens te voldoen aan het verlangen van den heer A., wensch ik even op te merken, dat het geenszins mijne bedoeling is, met hem in debat te treden, aangezien het feit, dat onze principes lijnrecht tegenover elkander staan, een debat vrijwel nutteloos maakt.

De reden dat ik nu, bij uitzondering, antwoord op het schrijven van den heer A. in het S. W. van 10 Mei is

hierin gelegen, dat er misschien onder de lezers mochten gevonden worden, die meenden, dat ons zwijgen zou zijn, een beamen van alles, wat J. W. A. daar verkondigt.

De heer A. besluit het gedeelte van zijn schrijven, handelende over den R. K. V. aldus: „ik hoop dat Kath. studenten als ze het hiermede niet eens zijn, er tegen opkomen zullen met argumenten?”

Is de heer A. vast overtuigd van de waarheid van hetgeen hij schreef, vanwaar dan zijn verlangen, dat er tegen opgekomen zal worden?

Is hij het niet, dan geeft hij door zulke stoute beweringen den indruk, alsof het hem slechts te doen is alles af te breken, wat niet geheel met zijn gevoelen strookt.

Wij vragen hem, waarom hij hoopt dat juist Kath. stud. hiertegen opkomen zullen; terwijl hij W. J. N. aanvalt, die zegt, dat de R. K. V. ten duidelijkste de eischen voor een werkstaking formuleerde. Hebt gij dan in uw stuk aangetoond, dat de R. K. V. die eischen niet duidelijk formuleerde? Want dit moest uwe stelling tegenover W. J. N. zijn en geen andere omdat W. J. N. alleen de duidelijkheid dier formulering geprezen had.

Wij vragen hem, waarom hij met de oude beschuldigingen tegen den R. K. V. voor den dag komt; nadat de Kath. Werkman, de Volksbanier, e. a. die beschuldigingen reeds zoo dikwerf hebben weerlegd.

J. W. A. noemt de organisatie der Kath. arbeiders een „quasi organisatie”. Deze stoute bewering werd reeds geuit in Dec. 1896 door Mr. Troelstra toen hij zeide, dat de Kath. arbeidersverenigingen „niet zijn organen, die de arbeidende klassen verdedigen en hunne belangen behartigen”. Wij plaatsen hier tegenover hetgeen Dr. Ariëns schreef in de Kath. Werkman van 7 Jan. '97: „De Kath. arbeidersverenigingen zijn allerbeste organen om de arbeidende klassen te verdedigen en hare belangen te verdedigen”.

Waarom allerbeste organen?

Het antwoord op deze vraag kunt gij vinden in de lezing van den Zeer Eerwaarde Heer H. Ermann S. J., „Het standpunt der Katholieken in de arbeidersbeweging”, gehouden voor de leden der Léo Vereeniging te Eindhoven, uitgegeven in brochurevorm, bladz. 19.

Wij vragen hem of die quasi-organisatie dan overal zoo weinig doet voor het best van den werkman? Of hij dan nooit iets vernomen heeft van Mgr. v. Ketteler, Kardinaal Manning, Albert de Mun, Arthur Verhaegen e. a.? En is J. W. A. dan werkelijk overtuigd, „dat de Kerk de arbeiders koest wil houden, met hen voor te praten dat hun eindeloos lijden Gods onafwijsbare beschikking is?” Rijmt dat met hetgeen de Kerk vroeger voor het stoffelijk heil van den werkman gedaan heeft en nog doet?

Rijmt dat met de Encycliek Rerum Novarum? Rijmt dat met de feiten en de gunstige getuigenissen, zelfs van andersdenkenden? Rijmt dat met hetgeen een liberaal blad van Charleroi in Juni '98 schreef. „Dit moet men der clericalen partij met eere nageven, dat zij uitstekend de kunst verstaat, om te ijveren op sociaal gebied. Het geheele land door sticht zij philanthropische instellingen van den meest verscheiden aard. De clericalen sparen moeiten noch kosten om hun program te verwezenlijken en zij gaven aan andere partijen een machtig voorbeeld van belangeloosheid en toewijding dat, helaas maar al te weinig wordt nagevolgd?” Rijmt dat koest-houden met de redevoeringen die door Katholieken democraten, leeken zoowel als geestelijken, in openbare vergaderingen gehouden worden.

J. W. A. wil toch niet, hopen we, het feit, dat er nog sommige plaatsen en personen gevonden worden, die het conservatisme huldigen, stempelen tot een verwijt aan het adres der Katholieken, die vooruitstrevend zijn en de encycliek „Rerum Novarum” tot daad willen maken (zonder nochtans met het hoofd tegen den muur te loopen). Waar het kan, verkiezen wij altijd een vreedzame oplossing, dat is volgens het gezond verstand. Wij gaan geleidelijk en daarom zeker vooruit. Waar J. W. A. de Volksbond beschuldigt dikwijls andere arbeiders-organisaties tegen te werken bij loonbewegingen, daar vragen wij hem of de R. K. V. zich nooit vergissen mag, terwijl toch dwalen menschelijk is; alsof er geen werkstakingen mislukt zijn ook door Sociaal-democraten? Moet men daarvan de Sociaal-democratie een verwijt maken?

Ik wensch hier nog aan toe te voegen de reden, waarom een debat tusschen ons, Sociaal-democraat tegenover Katholiek, nutteloos is.

J. W. A. erkent als Sociaal-democraat geen persoonlijke God, aan wien men rekenschap heeft af te leggen, door wien beloofd of gestraft zal worden. De Sociaal-democraat

wil van geen toekomstig leven hooren; voor hem is de dood het einde, terwijl het voor ons het begin is van een ander leven. Het leven op aarde is voor hem doel en einddoel; voor ons niet. Een debat is nutteloos tusschen ons, want van zijn standpunt uit heeft J. W. A. gelijk Sociaal-democraat te zijn al is ook de Sociaal-democratie in hare consequentie onmogelijk van bestendiger duur. En het is om deze reden dat J. W. A. er niet op behoef te rekenen, dat van onzen kant (ik spreek hier namens 'n groot deel der Rooms-katholieken studenten) gereageerd zal worden op eventueele aanvallen of beschuldigingen aan het adres der Katholieken.

J. K. MERCX.

Studieavond.

In de serre zit hij bij 't lamplicht. Uit de kamer duidelijken de voorwerpen langzaam sterker tegen hem op, van de nauw te ziene suite-deuren tot het helwitte papier voor hem. Maar buiten schijnt 't licht alleen op de stijlen en de wilde wingerd, die er langs omhoog is geklommen en doet even de regen zichtbaar worden die langs de bijna-egale grijszwarte achtergrond valt. De regen breekt de stilte bijna niet en versterkt de rust, want de kleine geluidjes van altijd zwijgen, overstemd door 't regengeluid. Hij staart naar buiten en mijmert wat, niet over enkele dingen, maar heel vaag, dat zijn mijmeren schijnt over begrippen, iets of hij 't begrip geluk nu had, geheel abstract. Zijn stemming past heelemaal in wat om hem is, zooals de natuur dikwijls stemmingen omschept naar haar beeld. 't Geluid van den regen is 't zelfde, maar dan sterker als 't suizen van de stilte, dat juist de levende stilte onderscheidt van den dood, dat ons leven denken doet op zich zelf, gescheiden van de dingen. En dit is 't meest algemeene en 't mooiste dus. Zoo ook zijn vaag zich gelukkig voelen, niet om iets, maar juist om de rust, die eigenlijk afwezigheid van alles is, maar zich toch onderscheidt van den dood.

Hij mijmerde — en even kwam daartusschen op een kleine ontevredenheid, dat hij, nu hij oogenblikken had van bewustzijn van geluk niet dit kon geven aan dingen en zoo laten voortduren; maar dan weer dat 't immers juist dit los-zijn was, dat 't geluk gaf; toch zouden dingen, die dien vorm kregen, een groote schoonheid hebben; dan echter droomde hij weer door over wat hij niet zeggen kon en geluk was.

Zoo zat hij lang tot zijn gedachten, gevoerd door een storend geluid, weer op de dingen overgingen; hij dacht ineens toen eraan dat hij was gaan zitten om te werken. Voor hem lag 't stuk witte papier.

M.J.S.

Philosophie Colleges.

De door mij opgenoemde werken over Philosophie in het vorige nummer van het Studenten Weekblad zijn speciaal geschikt voor het vormen van een minimum bibliotheekje en ook alleen als zoodanig door Prof. Bolland opgegeven. Het is niet de bedoeling, dat ieder ze doorgewerkt heeft alvorens de voordrachten te volgen; noch is Z.H.G., van plan ze allen met ons uitvoerig te bespreken. Als leggers toch zullen uitsluitend gebezigd worden Kants: „Kritik der reinen Vernunft” en Hegels: „kleine Logik”, terwijl naar de overige werken slechts dan verwezen zal worden wanneer zulks te pas komt. Voornamelijk zijn het gegeven bronnen voor eigen onderzoek en eigen nadenken, waarheen toch ten slotte elk onderricht moet voeren.

Dit is de zin van Prof. Bolland's aangehaalde woorden, dat: „zoo veel mogelijk zijn onderwijs gegeven zal worden op de meesterwerken der filosofische letteren zelve.”

CH. MEYLL.

Nog eens: Werkstakingen.

Wanneer iemand over een of andere zaak nog geen gevestigde opinie heeft en men geeft hem achter elkander te lezen een beschouwing over die zaak, en een kritiek op

die beschouwing, tien tegen een dat hij dan na lezing den kritiekschrijver gelijk geeft.

Wil men dus in een dergelijk twistgeschrijf een der beide partijen eenigszins bevoordeelen dan behoef ge voor deze slechts de gelegenheid te scheppen, om steeds dadelijk na de andere partij op een stuk te mogen antwoorden. Door dit te doen wordt echter tevens het idee opgewekt, alsof die zoo bevoordeelde partij dat voordeel noodig had. Ik hoop dat de redactie de bedoeling dezer uiteenzetting begrijpt.

En nu spijt het me zeer, dat ik niet in de gelegenheid ben om den heer J. W. A. zoo uitgebreid te antwoorden als ik wel gewenscht had, maar ik ben niet in het bezit kunnen komen van de noodige gegevens omtrent de feiten. Waar dus J. W. A. zijn schrijven, voor zoover dat mij aangaat verdeelt in drie deelen daar wil ik niet verder in bijzonderheden treden omtrent het eerste punt, en zelfs toegeven, dat ik misschien te voorbarig ben geweest met mijn oordeel hieromtrent.

Maar de twee andere punten gelden algemeene zaken en daarop kan ik wel antwoorden. En wat dan aangaat de R. K. V. kan ik J. W. A. opmerken, dat ik er geen oogenblik aan gedacht heb, het streven dezer vereeniging goed te keuren of te loven.

Ik heb het gehad over een paar punten, algemeene punten, neergelegd in een verklaring van het Centraal Bestuur en dat ik natuurlijk, over werkstakingen in het algemeen sprekende, niet bedoeld kan hebben het sub. 6 vermelde is zoo duidelijk dat ik niet meen er verder op behoeven in te gaan.

Hoe of dus J. W. A. er toe komt om mij een reprimande te geven a. h. w. door te zeggen, „als hij er iets meer van weten wil,” en „aanraden zijn oogen de kost te geven”, is iets wat ik niet begrijp. En ik zeg hem bij deze dat ik van die ongegronde opmerkingen niet gediend ben, en zeker niet om er iets meer van te weten, eens zal gaan lezen een brochure van Troelstra en anders niet. Of is dat om een onpartijdig oordeel te krijgen, dat niets anders wordt aangeraden.

Nog eens dus J. W. A. ik houd niet van een kolom geschrijf over iets wat niet gezegd is.

En nu het derde punt. Daarbij gaat J. W. A. uit van een axioma, dat waarschijnlijk alleen voor hem en zijn vrienden een axioma is. Ik stel me voor, dat iemand werkt bij een baas en daar genoeg geld verdient; in het vak zijn goede en slappe tijden, toch zorgt de baas dat er altijd nog wat te knutselen of te doen is zoodat die werkman ook in slappe tijden blijft verdienen alsof het tamelijk druk was. Nu eischen willekeurig andere arbeiders hooger loon. Hij echter is overtuigd, dat zijn baas hem geeft wat hij geven kan, en vindt het verkeerd om meer loon te vragen. Is die man nu, omdat hij zijn patroon waardeert en niet in nood wil laten zitten, waar die hem ook altijd geholpen heeft, een onderkruiper?

Dat geval, J. W. A., had ik o. a. op het oog in mijn stukje, en ik ontken het zedelijk recht van den staker, om zoo'n man, zelfs een onderkruiper te noemen, laat staan hem te hinderen bij zijn werk.

W. J. N.

Uit de aanhef van 's heeren W. J. N. stukje, meen ik te moeten opmaken, dat hij de redactie van partijdigheid verdenkt door aan zekere personen, in de polemiek een bevoorrechte plaats te verlenen. Wanneer dit echter in de polemiek tusschen hem en den heer J. W. A. het geval is geweest, dan meen ik toch, dat de heer W. J. N. zelf hier de bevoorrechte was, daar m. i. het voor hem gunstiger is wanneer zijne argumenten onmiddellijk naast die van den bestrijder worden gelegd, dan wanneer men de bestrijding lezende, zich de oorspronkelijke argumenten, van een week geleden, weer moet te binnen brengen.

Op het stuk zelf antwoordt de heer J. W. A. (daar tijdsgebrek hem heden verhindert) volgenden week.

J. F. L.

Weekverslag.

Ik heb een vriend, — ik heb geen vriend, — ik bedoel 'n goede kennis. De man kwam 'n dag bij me om te vertellen, dat „dat Studenten Weekblad meer leek op 'n bijwagen van 't blad 't Volk „dat rooie blaadje je weet wel” dan op een fatsoenlijk studentenblaadje”.

Die vriend van me, ik bedoel die goede kennis, is nogal conservatieverig. Hij begrijpt bv. niet waarom de socialisten zoo op de bourgeoisie schelden. Dat vond-ie gebrek aan takt, aan wellevendheid, aan staatsmanswijsheid, terwijl ze bovendien blij mochten zijn dat de bourgeoisie er was — wat moesten zullie anders beginnen... dan waren ze niet noodig, konden nergens op schelden, konden geen krant uitgeven — er niet in schrijven, geen socialistische bakkerijen oprichten enz. ... geen zangkoren om bij typografeerende werkstakers socialistische psalmen te zingen... Enfin, 't werd me wel wat te bar, want ik kan niet goed op wat voor categorie menschen ook, maar allerminst niet op de socialisten, hooren afgeven en trachtte nog wat te weerleggen van: affreuzen toestanden, hongerloozen... kapitalisten... rotte bourgeoisie... achturige werkdag... klassenjustitie... arbeiderspartij... algemeen stemrecht... maar dat gaf allemaal niks... daar had-ie al zooveel en zoolang over gehoord dat 't allang geen impressie meer maakte, en toen was z'n eenige troost hierin gelegen dat ik hem aan 't verstand heb gebracht dat zelfs de socialisten eenmaal conservatief zouden zijn... Wel! dat sprak van zelf, als de hooge oomes onder die heeren maar 'ns wat te zeggen zouden hebben dan zouden ze dat zoo leuk vinden dat ze wat te zeggen wilden blijven hebben en dan zie je...

Eerst zei-d-ie nog wat van lage insinuatie, je moest toch aannemen... maar dat zakte wel en hij zou zich dan maar in dat vooruitzicht verheugen, al zou-d-ie 't vermoedelijk niet meer beleven.

En toen heb ik hem gezegd dat 't schoonste was wat 'n mensch kan doen, blijmoedig zijn over de heerlijkheden die je kleinzoon zullen ten deel vallen.

Zoo onze voorouders, niewaar, die lieten zich met plezier doodschieten en belegeren, opdat wij in alle eer en deugd koninkrijke zouden kunnen spelen en zoo heeft de russische keizer 'n plannetje voor een vredesmanifestatie opgegooid, waarover nog over honderd jaar geschaterd zal worden... in een woord, de wereld is vol van voorbeelden van die blijmoedigheid... bij Confoedsé en Ramses is 't al begonnen... en bij Troelstra en Wilhelm II zet zich die schoone traditie voort.

Met dat al zou die goede kennis afgedwaald zijn van 't doel van z'n komst nl. om me te vertellen dat 't S. W., zoo rood was. Dat hoefde-n-ie me niet te zeggen, dat wist ik allang en dat was heel aardig dat 't zoo was... laat de jongelui maar 'ns wat schrijven... als ze niet ergens aan doen hangen ze maar op de kroeg... raken aan den drank... laat ze zich maar 'ns op de hoogte trachten te stellen en net doen of ze er alles van weten... dat komt wel terecht... naderhand kille maatschappij... dagelijksch brood... eervol baantje...

Ja maar, die jongens, die zoo pas kwamen kijken en nergens van wisten die redeneerden als de traditioneele koplooze kip... kom kom geen zorgen voor den tijd... dat zal wel luwen...

Hij wist 't nog zoo precies niet, maar in alle geval, hij dacht toch maar te bedanken want nou dat laatste nummer weer met de klassen-justitie enzoo en dat afgekam van die meneer Meijboom, die man meende 't toch zoo goed... alleen was 't 'm niet duidelijk hoe 'n weeskind aan z'n vaderlandsliefde moest komen want er ontbraken aan de door bedoeld weeskind te doorwandelen genegenheidsphazen die voor z'n ouders en z'n huisgezin... 't Zou trouwens de moeite geloond hebben als de heer Meijboom eens na had willen gaan de kromme der vaderlandsliefde bij weeskinderen in 't algemeen, en in 't bijzonder voor de verschillende gezindten om die op uitslaande bladen achter z'n studie over de zedelijke opvoeding toe te voegen... en dan wat de klasse-justitie betrof: 't sprak van zelf dat als iemand, hongerig, een brood steelt dat die tot vijf of zes maanden veroordeeld wordt en 'n student die opvoedende kracht vindt in 't aanbrenge van zwaar lichamelijk letsel maar f15.— boete krijgt, want de hongerige redeneert niet en waar zou 't heen als dat niet tegengegaan werd... stel je eens voor dat alle hongerigen... nee maar... te gek om van te praten... terwijl de student, na z'n portemonnaie ten voordeele van 't algemeen welzijn verlicht te hebben, denkt: „Jonge, jonge, laat ik 't nou niet weer doen, want anders zeggen die rooie donders... daar heb je 't weer, zie je wel: klasse-justitie. En dat op zich zelf voldoende waarborg dat 't feit zich niet zal herhalen. En weet je wat ik eindelijk tegen meergemelden kennis zei: „kerel, zei-ik, ga naar bed, zei-ik.”

R.

Persoverzicht.

Propria Cures.

Meer en meer komt reactie tegen de te groote concentratie in studie. Vakstudie is 't doel van 't studeeren, de menschwording wordt te veel vergeten. Aan deze toestand moet een einde komen. Faddegon spreekt er over in: een algemeen kandidaats-examen in de letteren, geschreven naar aanleiding van de rede van Prof. Spruyt. Wanneer professoren ook hiervan doordrongen zijn en b. v. gezegd wordt: „En bij 't hooger onderwijs der literatoren mogen de eischen der menschwording niet opgeofferd worden aan de belangen der voorbereiding tot vakstudie”, dan bestaat er kans op verbetering. In ieder geval is 't een ruim veld waar in Amsterdam de op te richten A. S. V. veel goeds kan doen. En Delft? De quaestie is buiten de werking van 't Corps; moet er daarom hier niets gedaan worden?

In een ingezonden stuk over de A. S. V. noemt A. Gr. o. a. als een der werkzaamheden van de A. S. V. 't organiseren van voordrachten met het doel den student ook buiten zijn vak eenige wetenschappelijke kennis te bezorgen.

Ik zie dat de Litt. Studentenvereniging f10 gegeven heeft aan de stakende typografen; verre van er mee te sympathiseeren lijkt 't mij een staaltje van socialistischen dwang. Inderdaad immers wordt een minderheid gedwongen geld te geven voor een politiek doel, waarmee ze niet sympathiseert m. i. onwettig omdat statuten onmogelijk daartoe verplichten kunnen. Maar niet waar, in 't algemeen: wee de minderheden.

Een inzender stelt de vraag: waarom verslagen van Van der Goes' colleges? Een vraag die me niet verwondert al zou ik ze met een andere bedoeling gesteld hebben. 't Uitgeven van een dictaat werkt in 't algemeen 't bezoek op een college niet in de hand, en een privaat-college moet, wil 't bestaan, bezocht worden.

v. d. B.

Berichten en mededeelingen.

Tot lid der Almanak-Redactie is gekozen:
S. v. HOOGSTRATEN.

De Redactie is samengesteld:
J. H. C. SALBERG, President.
J. F. LIGTENBERG, Secretaris.
J. A. DE BORDES,
M. H. DAMME JR., } Commissarissen.
S. v. HOOGSTRATEN, }

Tot bestuur van Practische Studie zijn gekozen:
G. J. v. D. BROEK, President.
C. LEEMANS, Secretaris.
C. J. NINCK BLOK, Penningmeester.

POLYTECHNISCHE SCHOOL.

Uitslag der Examens B, eerste gedeelte.

Voor de deelneming aan de examens B (overgangsexamens) der Polytechnische School, hadden zich aangemeld 366 kandidaten en wel voor het eerste gedeelte 194, waarvan zich vóór of gedurende het examen terugtrokken 29; voor het tweede gedeelte 128 waarvan zich eveneens terugtrokken 2 en voor het geheele examen 44 waarvan zich 7 kandidaten op B. eerste gedeelte terugtrokken. Voldoende examen in het eerste gedeelte is afgelegd door de heeren:

Artt. 61, 62, 64.

J. W. de Brussel Assé.
F. B. H. Asselbergs.
C. C. W. C. Beck.
C. G. Beltman.
A. Bos W. Azn.
D. L. ten Bosch.
G. C. Bremer.
H. L. Enthoven.
H. J. van Geuns.

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van ZATERDAG 26 MEI 1900.

N. J. de Groot.
H. Heyl.
W. van Houten Jr.
H. Huisman.
P. J. de Jonge.
W. M. de Jonge.
A. van Kalkeren.
J. H. J. Kaijzer.
G. van der Koogh.
J. Lohmann Hzn.
F. B. J. M. Moubis.
F. C. Nienaber.
A. Plate.
H. Polano.
P. Schoute.
L. F. Soesman.
H. G. A. Treep.
R. A. Verwey.
C. K. Visser.
R. P. Vos.
H. M. W. Werker.
J. F. C. Wrede.

Artt. 61, 62, 63, 64.

A. W. Kloos Jr.

Artt. 63, 64.

J. Blom.
J. W. Kips.
W. Kootstra.
J. J. Penning.
A. M. Schippers.

Art. 64.

R. van Ammers.
H. J. Bergerhoff van den Bergh.
A. L. H. Bingen.
A. J. Boekelman.
H. C. A. Boom.
J. J. B. J. Bouvy Jr.
J. Breeman.
M. C. van den Broeke.
G. J. Post van der Burg.
A. J. van der Poest Clement.
L. Davidson.
A. F. Dinger.
P. Drayer.
T. Elshout.
J. H. Gehlen.
A. Goekoop.
J. Harmsen.
R. Heering.
H. W. ter Horst.
A. B. Hulshoff Pol.

A. A. de Jager.
A. B. Japikse.
A. P. de Jonge.
D. de Jongh Wzn.
E. L. Kempe.
J. J. van den Kieboom.
F. G. Kouveld.
H. Lebret.
J. N. van der Ley.
H. Lugt.
D. J. C. Meieringh.
J. H. Müller Jr.
E. J. W. de Munck Mortier.
P. M. C. Nicolai.
F. Plantema.
J. Æ. van der Ploeg.
W. J. A. Reuhl.
J. H. C. Salberg.
W. Th. van Schaik.
N. J. Schilder.
C. J. Schram.
W. H. D. Segboer.
C. M. Slotboom.
H. W. Snijders.
S. H. Stoffel.
C. E. van der Stok.
J. Tak Jr.
P. G. Viervant Tukker.
G. de Vries.
I. J. Warendorf.
A. G. van Waveren.
R. A. Weerman.
C. J. Westenenk.
J. J. C. Willekens.
B. Wouters.

Artt. 64, 65.

Ph. A. Bannet.
E. Douwes Dekker.
E. R. D. Göllner.
H. F. Grondijs.
J. de Kroes.
C. W. A. Lely.
C. Menschaar.
W. F. F. Oppenoorth.
B. F. Prager.
J. I. J. M. Schmutzer.
A. P. H. Trivelli.
J. Versluys.
J. G. E. G. Voûte.

De uitslag van de overige examens, die nog worden voortgezet, zal vermoedelijk Vrijdag 8 Juni e. k. bekend kunnen worden gemaakt.

ADVERTENTIEN.

Door vertrek naar elders aangeboden:

overname van huur van fraaie Zit-
en 2 Slaapvertrekken en Badkamer.

Adres Bureau van dit Blad.

Te RIJSWIJK (GEESTBRUG) te huur

Gem. KAMER met Kabinet

bij beschaafde kleine familie. Billijke conditiën.
Adres te bevragen Bureau van dit Blad.

CORPSBEELD.

IN DEN TECHNISCHE BOEKHANDEL VAN
J. WALTMAN JR. LIGT TER TEEKENING EEN
INTEEKENLIJST VOOR HET NIEUWE

CORPSBEELD

WAARVAN EEN AFGIETSSEL IN DEN WINKEL
TER BEZICHTIGING IS.

BERICHT VOOR H.H. CORPSLEDEN

van het 1ste en 2de jaar.

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan werd in 1898 door mij uitgegeven

GESCHIEDENIS VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS DOOR H. J. VERHELLOUW,

versierd met 18 lichtdrukplaten, waarvan een in kleurendruk en gebonden in prachtband. Aan dit werk is toegevoegd een volledige naamlijst van Senatoren tot Juli 1898 en een van de Corpsleden tot Juli 1898.

Aangezien deze lijsten voor de Corpsleden van het 1e en 2e jaar minder waarde hebben omdat ze niet volledig tot op heden zijn, heb ik besloten een 100-tal exemplaren verkrijgbaar te stellen tegen den prijs van **vijf gulden** (de oorspronkelijke was / 7,50). H.H. Corpsleden, die van dit aanbod wenschen gebruik te maken, worden beleefd verzocht hun bestelling spoedig te doen, daar het getal van 100 met het oog op de nog kleine voorraad niet verhoogd kan worden.

J. WALTMAN Jr.,

Uitgever.
